

Inleiding

Na de geboorte van mijn dochter lukte het mij niet meer om goed te kunnen functioneren in alledaagse dingen. Mijn ritme was verstrooid en alles was compleet anders. Dagelijkse dingen gingen mij steeds moeilijker af en dat terwijl ik zo genoot van het vader zijn, iets wat ik heel erg graag wilde. Werken lukte op een gegeven moment niet meer en ik kwam thuis te zitten, in de Ziektewet. In totaal zat ik anderhalf tot twee jaar in de Ziektewet. Door mij ziek te melden hoopte ik dat het beter met mij zou gaan maar dat was niet het geval.

Overdag was ik alleen thuis en dacht ik veel na, over het leven en wat er allemaal gebeurt in de wereld. Waarom ik de mensen niet snap en zij mij niet. Waarom het altijd mis ging, in communicatie, in vriendschappen, in relaties, enzovoorts. Ik voelde mij steeds depressiever worden en zocht naar een oplossing om mijn pijn wat te verminderen.

Ik ging cannabis roken en merkte al gauw dat ik mij een stuk fijner en lichter voelde als ik wat cannabis gerookt had. Ook de prikkels die ik buitenshuis ervaarde leken een stuk minder. Wat ik niet wist is dat ik mijn problemen wegrookte in plaats van ze aan te gaan en ik voelde eigenlijk niet dat de depressie er gewoon nog zat.

Ik dacht dat ik helderder kon nadenken en dat terwijl ik met de meest vreemde ideeën kwam. Tevens had ik veel stof tot nadenken en daardoor werd ik steeds depressiever. Die depressie zorgde ervoor dat ik heel veel cannabis ging gebruiken om mijzelf te verdoven. Een combinatie van een depressie, weinig tot geen slaap en veel cannabisgebruik veroorzaakte een psychose die een aanloop van weken of misschien wel maanden heeft gehad.

Na heel veel hulp van de geestelijke gezondheidszorg en een opname van vijf weken ben ik er gelukkig bovenop gekomen en gaat het goed met mij. Omdat ik dingen goed kan onthouden herinner ik mij heel veel van mijn psychose. Dingen die zijn gebeurd, dingen die ik deed en dingen die ik zag en hoorde.

Al zo lang als ik mij kan herinneren wil ik een boek schrijven. Ik begon heel vaak aan een boek maar ik maakte er nooit een af. Eigenlijk altijd omdat ik geen inspiratie meer had of ik te druk was met andere dingen. Nu heb ik eindelijk een verhaal om te vertellen, mijn eigen verhaal.

Ik hoop dat er door het vertellen van mijn verhaal meer begrip komt voor de mensen in verwarde toestand. Je bent namelijk ziek, je kunt er niets aan doen. Alles wat voor een ander totale onzin is, is voor die persoon werkelijkheid. En niet geloofd worden maakt het alleen maar erger. Graag neem ik jullie mee naar de bizarre gedachten, complotten en

hallucinaties die ik in mijn verwarde toestand had bedacht en gezien.